

BHMagazino

WOMEN'S ISSUE

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ
ΤΟΥ «GAME
OF THRONES»
ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΖΕΙ
ΤΑ ΦΛΑΣ

CEMILIA
CLARKE

ΜΑΡΙΑΝΝΑ Β. ΒΑΡΔΙΝΟΓΙΑΝΝΗ, ΓΚΡΕΤΑ ΤΟΥΝΜΠΕΡΓΚ, ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΙΑΜΑΝΗ,
ΜΕΓΚΑΝ ΜΑΡΚΛ, ΕΥΓΕΝΙΑ ΧΑΝΔΡΗ, ΝΙΚΗ ΚΑΠΟΠΟΥΛΟΥ, ΡΕΝΕ ΖΕΛΒΕΓΚΕΡ,
ΜΑΡΤΑ ΜΠΡΕΕΝ, ΓΕΩΡΓΙΑΝΝΑ ΧΙΛΙΑΔΑΚΗ, ΝΙΚΗ ΚΕΡΑΜΕΩΣ

9 772623 493002 10

EMILIA CLARKE

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ

Μόλις λίγες ημέρες έχουν απομείνει για το ντεμπούτο της στο λονδρέζικο Γουέστ Εντ. Ο λόγος για την Εμίλια Κλαρκ, διάσημη στα πέρατα του κόσμου ως Ντενέρις Ταργκάριεν στο «Game of Thrones», η οποία από τις 11 Μαρτίου έως τις 30 Μαΐου θα υποδύεται τη Νίνα, την εμβληματική ηρωίδα του Τσέχοφ από το έργο «Ο γλάρος», σε μια σύγχρονη εκδοχή του κλασικού θεατρικού σε απόδοση της Ανια Ράις και σε σκηνοθεσία του Τζέιμι Λόιντ. Όλα αυτά στο Playhouse Theatre, εκεί όπου μέχρι πριν από λίγο καιρό ο κινηματογραφικός Τζέιμς Μακ Αβόι έπαιζε τον Σιρανό ντε Μπερζεράκ. Η Κλαρκ θα παραδώσει τη σκυτάλη στην Τζέσικα Τσαστίν που αναμένεται από τον προσεχή Ιούνιο να συναρπάσει τους βρετανούς θεατρόφιλους με την ερμηνεία της ως Νόρα στο «Κουκλόσπιτο» του Ίψεν. Η 33χρονη με το πλατύ, μεταδοτικό χαμόγελο ήταν πρόσφατα καλεσμένη σε δημοφιλή ραδιοφωνική εκπομπή προκειμένου να προωθήσει την επικείμενη παράστασή της και όταν τη ρώτησαν αν κατάφερε να κλέψει κανένα ενθύμιο από τα γυρίσματα της σειράς που την ανέδειξε σε σταρ απάντησε πως η ίδια ήταν πολύ καλό κορίτσι, όμως τα περασμένα Χριστούγεννα ο αδελφός της, εικονολήπτης που πέρασε από το επιτελείο του τηλεοπτικού φαινομένου, της έκανε δώρο μια σημαία των Ταργκάριεν την οποία είχε καταφέρει να φυγαδεύσει από το σετ. Εκείνη συγκινήθηκε και ξέσπασε σε κλάματα, γιατί έως τότε της είχαν χαρίσει μόνο κάποια από τις χαρακτηριστικές περούκες ή από τα παλτό που φορούσε στη σειρά.

Η Εμίλια Ιζομπέλ Γιουφίμια Ρόουζ Κλαρκ γεννήθηκε στο Λονδίνο τον Οκτώβριο του 1986. Ο πατέρας της ήταν τεχνικός ήχου στο θέατρο, ενώ η μητέρα της είναι υψηλόβαθμο στέλεχος πολυεθνικής στον το-

μέα του μάρκετινγκ. Ηξερε από πολύ μικρή ότι ήθελε να γίνει ηθοποιός και ως μαθήτρια συμμετείχε σχεδόν σε όλες τις παραστάσεις του σχολείου της. Πήγε σε δραματική σχολή και προτού καλά-καλά αποκτήσει ιδιαίτερη επαγγελματική εμπειρία πέρασε από οντισιόν για να αντικαταστήσει την ηθοποιό που είχε επιλεγεί αρχικά για τον ρόλο της Ντενέρις στην τηλεοπτική σειρά φαντασίας «Game of Thrones», βασισμένη στην επιτυχημένη σειρά μυθιστορημάτων του Τζορτζ Ρ. Ρ. Μάρτιν «Το τραγούδι της Φωτιάς και του Πάγου». Οι δημιουργοί τη λάτρεψαν, της πρόσφεραν αμέσως τη δουλειά και της είπαν ότι θα έπρεπε να πλάσει τον χαρακτήρα ως έναν συνδυασμό του Ναπολέοντα, της Ιωάννας της Λωρραίνης και του Λόρενς της Αραβίας. Η επιτυχία σχεδόν δεν είχε προηγουμένο, η Κλαρκ έγινε αστέρι πρώτου μεγέθους και για οκτώ σεζόν καθηλώσε πλήθη τηλεθεατών σε ολόκληρο τον κόσμο. Ο ρόλος της Θυελλογέννητης, Ακαυτης, Μητέρας των Δράκων ξεκινούσε ως φοβισμένο κοριτσάκι για να εξελιχθεί σε ατρόμητη, δυναμική γυναίκα και την ανέδειξε σε οικουμενικό φεμινιστικό είδωλο. Φημολογείται πως για τον

τελευταίο κύκλο αμειβόταν με περισσότερα από 2 εκατομμύρια δολάρια για κάθε ένα από τα έξι επεισόδια.

Μάχη για τη ζωή

Πίσω ωστόσο από την καταξίωση κρυβόταν μια επώδυνη προσωπική ιστορία. Τον Μάρτιο του 2019 η Κλαρκ αποκάλυψε με ένα καλογραμμένο κείμενο που δημοσιεύθηκε στο έγκριτο περιοδικό «The New Yorker» με τίτλο «Μια μάχη για τη ζωή μου» πως έχει χειρουργηθεί δύο φορές, το 2011

● Ο φινλανδός ηθοποιός Γιούνας Σουοτάμο, η Θάντι Νιούτον, ο Γούντι Χάρελσον, ο σκηνοθέτης Ρον Χάουαρντ, η Εμίλια Κλαρκ, ο Άλντεν Ερενράιχ και ο Ντόναλντ Γκλόβερ (επίσης γνωστός ως Childish Gambino) στην πρεμιέρα της ταινίας «Solo: A Star Wars Story» στο 71ο Φεστιβάλ των Καννών τον Μάιο του 2018.

και το 2013, για εγκεφαλικό ανεύρυσμα και πως για αυτό ίδρυσε τη φιλανθρωπική οργάνωση SameYou η οποία παρέχει οικονομική και ψυχολογική στήριξη σε ασθενείς που έχουν περάσει την ίδια ή παρόμοια περιπέτεια. Την πρώτη φορά που ήρθε αντιμέτωπη με αυτό το σοβαρό πρόβλημα υγείας βρισκόταν στο γυμναστήριο. Είχε τελειώσει τα γυρίσματα του πρώτου κύκλου του «Game of Thrones» και έκανε καθημερινά προπονήσεις για να βρísκεται σε καλή φόρμα. Ένας

οξύς πόνος στο κεφάλι την ανάγκασε να επιστρέψει στα αποδυτήρια όπου σχεδόν λιποθύμισε. Τη μετέφεραν στο νοσοκομείο. Η διάγνωση ήταν ταχεία και δυσοίωνη: υπαραχνοειδής αιμορραγία, ένας θανατηφόρος τύπος αγγειακού εγκεφαλικού επεισοδίου. Υποβλήθηκε αμέσως σε επέμβαση διάρκειας τριών ωρών που απέτρεψε τα χειρότερα. Όταν συνήλθε πονούσε φρικτά, όμως ήταν ζωντανή. Κατά το στάδιο της ανάρρωσης το τραύμα που βίωσε ο εγκεφαλός την οδήγησε σε μερική απώλεια μνήμης και γλωσσικών ικανοτήτων. Επαθε πανικό. Η περιγραφή της είναι συγκλονιστική: «Είμαι ηθοποιός, πρέπει να θυμάμαι τις ατάκες μου και τώρα δεν μπορούσα καν να θυμηθώ το όνομά μου. Στις χειρότερες στιγμές μου ζήτησα από τους γιατρούς να με αφήσουν να πεθάνω. Η δουλειά μου, το όνειρο που είχα ανέκαθεν για τη ζωή μου, βασίζεται στη γλώσσα, την επικοινωνία. Χωρίς αυτά ήμουν χαμένη». Έναν μήνα μετά την εισαγωγή της η Εμίλια Κλαρκ πήρε εξιτήριο από το νοσοκομείο. Λίγο καιρό αργότερα έπρεπε να κάνει το publicity tour και να ξεκινήσει την προετοιμασία για την επιστροφή της στα πλατό των γυρισμάτων της δεύτερης σεζόν. Η καθημερινότητά της ήταν φοβερά δύσκολη. Επαιρνε μορφίνη για να καταφέρει να αντιμετωπίσει τους ασύλληπτους πόνους, ένιωθε συνεχώς κουρασμένη, ζούσε με έναν διαρκή φόβο ότι όλα θα μπορούσαν να τελειώσουν ανά πάσα στιγμή. Το 2013, αφού είχε γυριστεί και ο τρίτος κύκλος του «Game of Thrones» η όμορφη ηθοποιός πρωταγωνίστησε ως Χόλι Γκολάιτλι σε μια θεατρική μεταφορά του «Πρωινού στα Τίφανις» στο Μπρόντγουεϊ. Η παράσταση δεν έτυχε θερμής ανταπόκρισης και έριξε γρήγορα αυλαία. Μερικές ημέρες μετά η Κλαρκ υποβλήθηκε για πολλοστή φορά σε εξετάσεις. Δυστυχώς ένα δεύτερο ανεύρυσμα που είχε εντοπιστεί

AFP/VISUALHellas

**Όταν βασίζεσαι
στους άλλους για
να αποκτήσεις
αυτοεκτίμηση και
αυτοπεποίθηση
τότε εκείνοι ορίζουν
τελικά τι είναι
επιτυχία και τι
αποτυχία για εσένα.
Προτιμώ όλα αυτά
να τα ορίζω εγώ**

**Με τολμηρή
εμφάνιση στα
Primetime Emmy
Awards 2019.**

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΟΠΩΣ ΤΙΣ ΕΙΔΕ Ο ΠΙΤΕΡ ΛΙΝΤΜΠΕΡΓΚ

Η δουλειά του σπουδαίου φωτογράφου παρουσιάζεται σε μια μεγάλη έκθεση που επιμελήθηκε ο ίδιος προτού φύγει από τη ζωή.

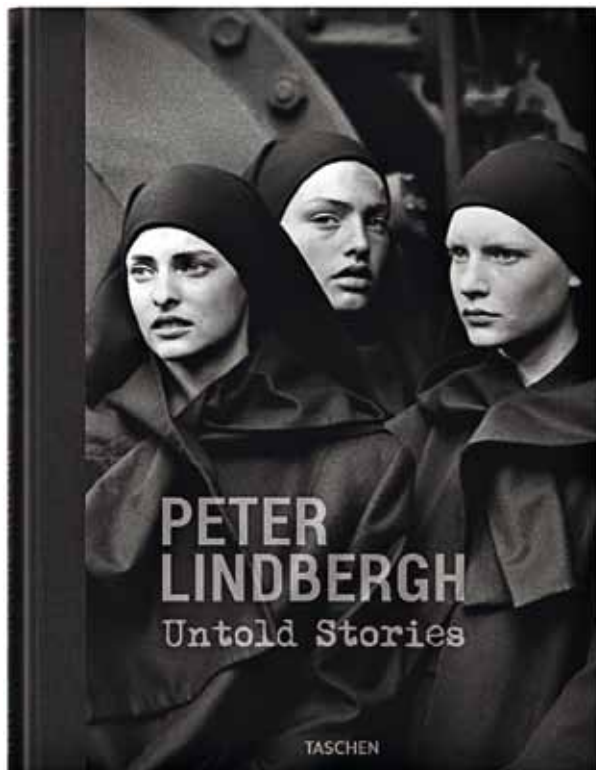
Μια ομάδα γυναικών με ατίθαση θηλυκότητα στο Μπρούκλιν το 2015 (είναι τα μοντέλα Σάσα Πιβοβάροβα, Στέφι Αργκελιχ, Κίρστεν Οουεν και Γκινεβέρεβαν Σίνους).

ΑΠΟ ΤΗ
ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

«Όταν ο Πίτερ Λίντμπεργκ φωτογράφιζε, όλα είχαν να κάνουν με τις γυναίκες. Τα μαλλιά, το μακιγιάζ ή το styling δεν είχαν την πρωταρχική σημασία. Είχε έναν τρόπο να μετατρέπει τις ατέλειες σε κάτι μοναδικό και όμορφο και οι φωτογραφίες του είναι διαχρονικές. Θα μας λείψεις τόσο πολύ, Πίτερ. Είναι τιμή μου που σε γνώρισα και συνεργάστηκα μαζί σου». Αυτός ήταν ο τρόπος της Σίντι Κρόφορντ για να αποχαιρετήσει τον σπουδαίο Πίτερ Λίντμπεργκ (1944-2019) με μια ανάρτησή της στο Instagram τον περασμένο Σεπτέμβριο. Η Σίντι ήταν η μία από τις πέντε νεαρές γυναίκες που «γνωρίσαμε» και αρχίσαμε να αποκαλούμε με το μικρό τους όνομα στην αυγή των 90s, όταν ο Λίντμπεργκ τη φωτογράφιζε downtown στη Νέα Υόρ-

κη αγκαλιασμένη μαζί με τη Ναόμι, την Κρίστι, την Τατιάνα και τη Λίντα για το εμβληματικό ασπρόμαυρο εξώφυλλο της βρετανικής «Vogue» του τεύχους Ιανουαρίου 1990. Αυτή η φωτογραφία ήταν άλλωστε «το πιστοποιητικό γέννησης των supermodels», μιας τάσης και μιας λατρείας προς το πρόσωπο των πανέμορφων γυναικών που ποτέ δεν επαναλήφθηκε με τη σφοδρότητα της εποχής εκείνης. «Αυτό που με ενδιέφερε ήταν η περιπετειώδης, χειραφετημένη γυναίκα με άποψη, η οποία έχει τον έλεγχο της ζωής της και δεν την ενδιαφέρει το κοινωνικό status» εξηγούσε το σκεπτικό με το οποίο είχε στήσει ένα από τα πιο γνωστά εξώφυλλα μόδας του 20ού αιώνα. Ο Λίντμπεργκ μακροήμερευσε στον χώρο του και ήταν ακμαίος και δημιουργικός μέχρι το τέλος. Το 2019 είχε μάλιστα αρχίσει να δουλεύει την «Untold Stories», μια μεγάλη ανα-

Το εξώφυλλο του βιβλίου που κυκλοφορεί με την αφορμή της έκθεσης στο Ντίσελντορφ. Διακρίνεται η Λίντα Εβαντζελίστα μαζί με τα μοντέλα Κίρστεν Οουεν και Μικαέλα Μπερκού (αριστερά πίσω).

δρομική με 150 φωτογραφίες του, πολλές από αυτές ανέκδοτες ή «ξεχασμένες», όλες τεκμήρια μιας σπουδαίας καριέρας που απλώθηκε σε τέσσερις δεκαετίες. Θα ήταν η πρώτη έκθεση στην οποία θα είχε την επιμέλεια ο ίδιος, αλλά δυστυχώς έμελλε να είναι και η τελευταία. Εγκαινιάστηκε στο Kunstpalast του Ντίσελντορφ στις αρχές Φεβρουαρίου, ενώ παράλληλα κυκλοφόρησε το ομώνυμο λεύκωμα από τις εκδόσεις Taschen. Μάλιστα για το εξώφυλλό του επελέγη μια υπέροχη φωτογραφία στην οποία η Λίντα Εβαντζελίστα είναι ντυμένη καλόγρια μαζί με τα μοντέλα Κίρστεν Οουεν και Μικαέλα Μπερκού. Η πανέμορφη Ισραηλινή Μπερκού ήταν και εκείνη που κοσμούσε το πρώτο εξώφυλλο της αμερικανικής «Vogue» όταν ανέλαβε το τιμόνι του η Άννα Γούντουρ το 1988. Η διαχρονικά δαιμόνια σιδηρά κυρία της μόδας είχε αντιληφθεί από νωρίς ότι ο Λίντμπεργκ θα έφερνε φρέσκο αέρα με την ατελή, γήινη αισθητική του στα editorials, εξ ου και τον εμπιστεύθηκε για το ντεμπούτο της στον αμερικανικό τίτλο. Εκείνος είχε φωτογραφίσει το μοντέλο του χαμογελαστό, ανέμελο, με ελάχιστο μακιγιάζ και με τα μάτια σχεδόν κλειστά, σαν κάτι να μην είχε πάει καλά με τη λήψη. Με τη Γούντουρ και τον Λίντμπεργκ η απεικόνιση της μόδας δεν θα ήταν ξανά η ίδια.

Οι ντυμένες γυναίκες της Pirelli

Ο Λίντμπεργκ επέβαλε τον τρόπο σκέψης του και την αισθητική του όχι μόνο στα κορυφαία περιοδικά όπως τα «Rolling Stone», «Vanity Fair», «The Face» και «The New Yorker» αλλά και στις πιο απρόσμενες περιπτώσεις. Ακόμα δηλαδή και όταν προσκλήθηκε τρεις(!) να βγάλει τις φωτο-

γραφίες για το περίφημο Pirelli Calendar. Η μία ήταν το 2002, όταν αντί για τα αψεγάδιαστα και ρετουσαρισμένα ημίγυμνα ή γυμνά μοντέλα εκείνος φωτογράφησε νεαρές ηθοποιούς όπως η Σέλμα Μπλερ, η Μπρίτανι Μέρφι ή η Μίνα Σουβάρι σε πλατό γυρισμάτων στην Καλιφόρνια – εξ ου και ο τίτλος «Hollywood» της συγκεκριμένης έκδοσης. «Οι φωτογραφίες μου αποκαλύπτουν ένα άλλο είδος γύμνιας, πιο σημαντικό από εκείνο που σχετίζεται με τα μέλη του σώματος» είχε απαντήσει όταν είχε ερωτηθεί γιατί δεν έκανε το παραδοσιακό «γυμνό» για το ημερολόγιο. Ακόμα και η σκληροπυρηνική φεμινίστρια Ζερμέν Γκριρ τον παραδέχθηκε για το αποτέλεσμα όταν είδε τη συγκεκριμένη δουλειά. Ήταν τόσο μεγάλη και διαχρονική η επιτυχία της συγκεκριμένης έκδοσης Pirelli ώστε να κληθεί να δημιουργήσει ένα sequel το 2017. Αυτή ήταν η τρίτη συνεργασία του Λίντμπεργκ με τον ιταλικό κολλοσό ελαστικών, ένα «ρεκόρ» που δεν κατέχει κανείς άλλος φωτογράφος στα 50 χρόνια ιστορίας του ημερολογίου (το βάπτισμα του πυρός ήταν το 1996). Αυτή τη φορά η γκάμα των ηθοποιών είχε διανθιστεί και πρωταγωνιστούσαν γυναίκες όλων των ηλικιών και εθνικοτήτων, από τη Σαρλότ Ράμπλινγκ και την Πενέλοπε Κρους μέχρι τη Λουπίτα Νιόνγκο και τη Ζανγκ Ζιγί, ντυμένες απλά και φαινομενικά δίχως μέικ απ. Με τίτλο «Emotional», το ημερολόγιο αναδείκνυε «γυναίκες με προσωπικότητα, ευαισθησία και με τα κότσια να είναι ο εαυτός τους».

Όπως το κάνουν στο Ντουίσμπουργκ

Πάντως καθοριστικό σημείο για την πορεία και την καριέρα του Λίντμπεργκ είχε σταθεί μια φωτογρά-

**“Οι φωτο-
γραφίες μου
αποκαλύ-
πτουν ένα
άλλο είδος
γύμνιας, πιο
σημαντικό
από εκείνο
που σχετί-
ζεται με
τα μέλη του
σώματος”
είχε
απαντήσει
ο Λίντμπεργκ
όταν είχε
ερωτηθεί
γιατί δεν
έκανε
το παραδοσι-
ακό “γυμνό”
για το
ημερολόγιο
της Pirelli**

PETER LINDBERGH/TASCHEN

Η Μίλα Γιόβοβιτς
μέσα από τον φακό
του Λίντμπεργκ στο
Παρίσι το 1998.

φηση για τη διαφημιστική καμπάνια των Comme des Garçons το 1988, όταν δηλαδή είχε φωτογραφίσει άγνωστα τότε μοντέλα όπως η Τατιάνα Πάπιτς ή η Μαρί Σοφί Γουίλσον σε ένα απόκοσμο, βιομηχανικό τοπίο. Ο Λίντμπεργκ ήταν άλλωστε ο πρώτος φωτογράφος που δημιούργησε αφηγήσεις μέσα από τις φωτογραφίες μόδας και τις ασπρόμαυρες, ατμοσφαιρικές λήψεις του τις είχε εμπνευστεί από το σκηνικό που περιέβαλλε τα παιδικά του χρόνια.

Είχε γεννηθεί το 1944 στο Λέσνο της σημερινής Πολωνίας και είχε μεγαλώσει στο Ντούισμπουργκ, μια μικρή πόλη στο ομόσπονδο κρατίδιο της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας που ήταν ένα σημαντικό βιομηχανικό κέντρο με εγκαταστάσεις χαλυβουργίας και βιομηχανίας σιδήρου. Το πραγματικό του όνομα ήταν Πέτερ Μπρόντμπεκ. Τι απρόσμενος δρόμος για τον μικρό που ξεκίνησε από αυτή την άχρωμη, καταθλιπτική πόλη και κατέληξε ένας από τους πιο διάσημους φωτογράφους μόδας του 20ού και του 21ου αιώνα.

Αυτή ακριβώς η ταπεινή καταγωγή και οι επιρροές του από το γερμανικό σινεμά, τα καμπαρέ, τα μουνιά τοπία της Γερμανίας αλλά και την conceptual τέχνη και τη δουλειά του Γιόζεφ Κόσουθ είναι που τον είχε ωθήσει να αναζητά την αφτιασίδωτη ομορφιά και να αναδεικνύει την ουσία κάθε γυναίκας, τον φευγαλέο φωτογραφικά ψυχισμό της.

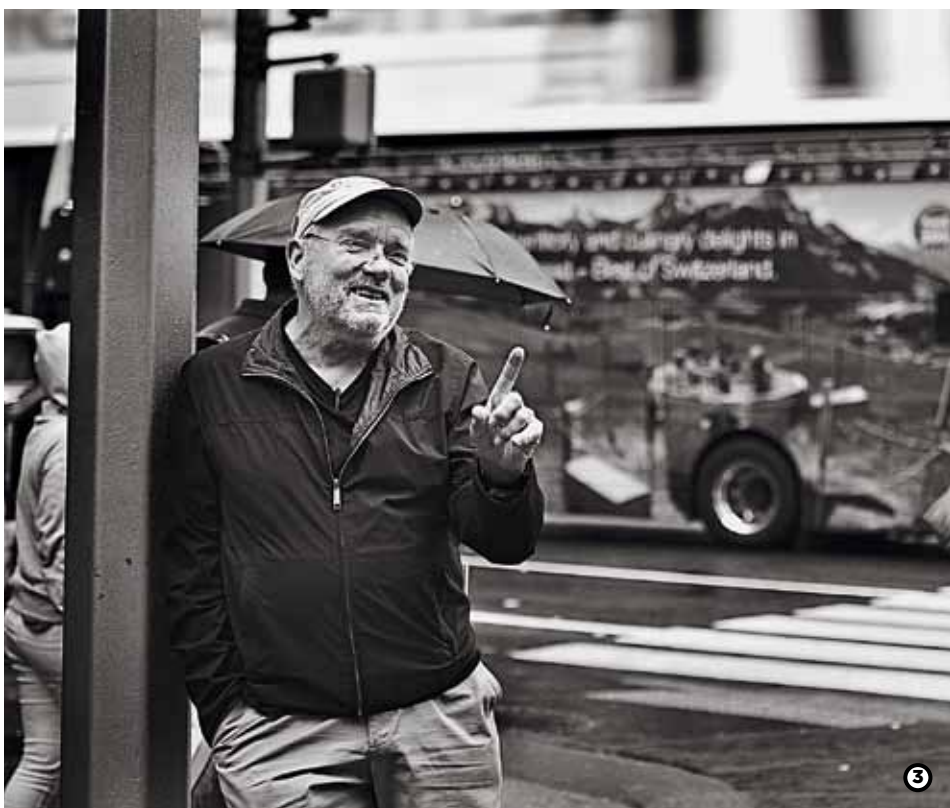
Κι όμως, όταν ξεκινούσε ως βοηθός του φωτογράφου Χανς Λουξ στο Ντίσελντορφ το 1971 «δεν είχε ιδέα για τη φωτογραφία». Είχε απλώς ανακαλύψει ότι του άρεσε να φωτογραφίζει τα παιδιά του αδελφού του, ενώ μέχρι πρότινος είχε αφοσιωθεί σε σπουδές ζωγραφικής στην Ακαδημία Καλών Τεχνών του Βερολίνου και στο College of Art του Κρέφελντ. Βέβαια ακόμα και τότε ο Λίντμπεργκ προτιμούσε να αναζητά τις επιρροές που είχαν καθορίσει τη δουλειά του ινδάλματός του, του Βαν Γκογκ, αντί να ζωγραφίζει τα πορτρέτα και τα τοπία που του ζητούσαν οι καθηγητές του. Ανοίξε το δικό του στούντιο το 1973 και γρήγορα κατάφερε να γίνει γνωστός στη Γερμανία. Αφότου άρχισε να δουλεύει για το περιοδικό «Stern» μαζί με θρύλους της φωτογραφίας όπως ο Χέλμουτ Νιούτον ετοίμασε το 1978 τις βαλίτσες του για το Παρίσι. Τα υπόλοιπα είναι ιστορία. Λίγο πριν από τον θάνατό του είχε φωτογραφίσει 15 δυ-

«**Θα έπρεπε να είναι το καθήκον κάθε φωτογράφου ο οποίος εργάζεται σήμερα να χρησιμοποιεί τη δημιουργικότητά του και την επιρροή του προκειμένου να απελευθερώσει τις γυναίκες από την τυραννία της νεότητας και της τελειότητας**»

ναμικές γυναίκες, από την Τζέιν Φόντα και την πρωθυπουργό της Νέας Ζηλανδίας Τζασίντα Αρντερν, μέχρι την ακτιβίστρια Γκρέτα Τούνμπεργκ για το εξώφυλλο του τεύχους Σεπτεμβρίου 2019 της βρετανικής «Vogue», όταν δηλαδή είχε αναλάβει την αρχισυνταξία του η Μέγκαν Μαρκλ, άλλη μία γυναίκα που απαθανάτισε με τρόπο τρυφερό, απλό και αφοπλιστικά ανθρώπινο όταν εκείνη ακόμη πρωταγωνιστούσε στην τηλεοπτική σειρά «Suits».

1. Γενική άποψη της έκθεσης «Peter Lindbergh: Untold Stories», η οποία εγκαινιάστηκε πέντε μήνες μετά τον θάνατο του φωτογράφου. 2. Η Σαμπίσσα Φρίντμπεργκ και η Τζέσικα Σταμ (δεξιά) στο Παρίσι το 2007. 3. Ο Πίτερ Λίντμπεργκ φωτογραφημένος στη Νέα Υόρκη το 2016.

Ο Λίντμπεργκ παρέμενε άλλωστε βαθιά κριτικός απέναντι στην κουλτούρα των selfies, η οποία, όπως όλοι γνωρίζουμε, συνήθως περιλαμβάνει κάθε δυνατή αλλοίωση που μπορεί να παρέχει η τεχνολογία. Το μότο του ήταν ότι «θα έπρεπε να είναι το καθήκον κάθε φωτογράφου ο οποίος εργάζεται σήμερα να χρησιμοποιεί τη δημιουργικότητά του και την επιρροή του προκειμένου να απελευθερώσει τις γυναίκες από την τυραννία της νεότητας και της τελειότητας». Εκείνος, αν μη τι άλλο, έκανε ό,τι μπορούσε.

INFO
«Peter Lindbergh. Untold Stories»: Kunstpalast, Ντίσελντορφ, μέχρι την 1η Ιουνίου.

Άντρας δεν με έχει
κάνει να κλάψω.
Πιπεριά πολλές
φορές.

Όλοι έχουμε κάτι που μας κάνει
μοναδικούς. Μια στάση ζωής, μια
συνήθεια, μια λεπτομέρεια. Και στα
AB βρίσκεις όλα όσα χρειάζεσαι για
να είσαι απλά ο εαυτός σου.

Για ό,τι θέλεις
να είσαι

Αχανείς παραλίες, σπουδαία αρχιτεκτονική, οργιώδης φύση και η χιλιοτραγουδισμένη γυναικεία ομορφιά συνθέτουν το μεθυστικό μωσαϊκό της παγκόσμιας πρωτεύουσας της σάμπα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΛΟ

Το catwalk της Ζιζέλ Μπούντχεν έκανε την τελετή έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων του Ρίο ντε Τζανέιρο, τον Αύγουστο του 2016, την πιο «σέξι» στην ιστορία του θεσμού. Η βραζιλιάνη καλλονή περπάτησε μπροστά σε εκατομμύρια θεατές (εκείνους οι οποίοι ήταν μέσα στο κατάμεστο στάδιο Μαρακανά που φιλοξενούσε τους αγώνες αλλά και εκείνους που παρακολουθούσαν από τις τηλεοράσεις τους), ενώ στο πιάνο ο Ντανιέλ Ζομπίμ ερμήνευε ένα από τα διασημότερα τραγούδια όλων των εποχών, άμεσα συνδεδεμένο και αυτό με τη Βραζιλία, το «The Girl from Ipanema» – τη μουσική του οποίου είχε γράψει ο παππούς του, Τομ Ζομπίμ. Κάπως έτσι, ως ένα ασταμάτητο πάρτι με όμορφες γυναίκες και με τραγούδια που σε κάνουν να ερωτεύεσαι κεραυνοβόλα διαφημίζεται εδώ και δεκαετίες το Ρίο, προσελκύοντας εκατομμύρια τουρίστες. Και κρύβοντας πίσω από την glamorous μάσκα που φοράει – όχι μόνο κατά την περίοδο του Καρναβαλιού που ολοκληρώθηκε πριν από μερικές ημέρες αλλά όλον τον χρόνο – το σκοτεινό πρόσωπό του (φτώχεια, ανεργία, εγκληματικότητα, ενδοοικογενειακή βία), για να προτάξει ένα τεράστιο, λουσμέ-

νο στον ήλιο, στη θάλασσα και στους ήχους της σάμπα, χαμόγελο. Και για να καλέσει τον επισκέπτη να ζήσει την ανεμελιά, να διασκεδάσει, να μεθύσει, να χορέψει, να βρει το δικό του κορίτσι (ή αγόρι) από την Ιπανέμα και να αφεθεί για λίγο στη γοητεία του.

Το αληθινό κορίτσι της Ιπανέμα

Εκεί λοιπόν, στην περίφημη παραλία της Ιπανέμα και συγκεκριμένα στο μπαρ «Veloso» που ακόμη λειτουργεί στην περιοχή, σύχναζαν το 1962 ο μουσικός και ποιητής Βινίσσιους ντε Μοράες και ο πιανίστας και τραγουδιστής Αντόνιο (Τομ) Κάρλος Ζομπίμ. Εκεί συναντούσαν σχεδόν καθημερινά ένα όμορφο δεκαεπτάχρονο κορίτσι το οποίο πήγαινε για να αγοράσει τσιγάρα στη μητέρα του. Οι δύο καλλιτέχνες, γοητευμένοι από την ομορφιά της νεαρής αποφάσισαν να σκαρώσουν, για να περάσει η ώρα, ένα τραγούδι: «Tall and tan and young and lovely/ The girl from Ipanema goes walking/ And when she passes, each one she passes/ Goes “a-a-h”/

Η Ελóiζα Πινέιρο είναι η όμορφη Βραζιλιάνη που ενέπνευσε, όταν ήταν δεκαεπτά χρόνων, τη διεθνή επιτυχία «The Girl from Ipanema».

When she walks she's like a samba...». Έτσι γεννήθηκε το «The Girl from Ipanema», για να ερμηνευθεί μεταξύ άλλων από τον Ζοάο Ζιλμπέρτο, τον Φρανκ Σινάτρα, την Ελα Φιτζέραλντ, ακόμη και από την Εϊμί Γουάινχαουζ. Αυτή όμως είναι μία εκδοχή. Σύμφωνα με μια άλλη, ο Ζομπίμ έγραψε τη μουσική στο σπίτι του στην Ιπανέμα και ο Ντε Μοράες τους στίχους στο δικό του σπίτι, κάπου κοντά στο Ρίο. Το τραγούδι αρχικά είχε τίτλο «Menina que passa» («Το κορίτσι που περνά») και προοριζόταν για ένα μιούζικαλ που όμως δεν ολοκληρώθηκε ποτέ. Οποια και αν είναι η αλήθεια, η εκδοχή νούμερο ένα είναι η πιο γοητευτική, γι' αυτό και επικράτησε. Γιατί από τον ρεαλισμό προτιμούμε το παραμύθι. Έτσι, η Ελóiζα Πινέιρο – αυτό είναι το πραγματικό όνομα του κοριτσιού που έμεινε στην ιστορία ως η γυναίκα που ενέπνευσε το τραγούδι – σταδιοδρόμησε ως μοντέλο, έγινε playmate για τη βραζιλιάνικη έκδοση του Playboy το 1987 και άλλη μία φορά το 2003 όταν φωτογραφήθηκε μαζί με την κόρη της. Ασχολήθηκε επίσης με τις επιχειρήσεις. Κάποια στιγμή βρέθηκε αντιμέτωπη στο δικαστήριο με τους κληρονόμους των δημιουργών του τραγουδιού που της αρνούνταν το δικαίωμα να χρησιμοποιεί την επωνυμία «Garota de Ipanema» στις επιχειρήσεις της, για να δικαιωθεί όμως πανηγυρικά. Σήμερα, το κορίτσι της Ιπανέμα είναι 74 ετών και παραμένει μια πολύ όμορφη γυναίκα.

Το στερεότυπο της βραζιλιάνης καλλονής

Όσο στερεοτυπικό και αν ακούγεται, η πατρίδα της σάμπα γεννά όμορφες γυναίκες. Τα μοντέλα αποτελούν εξάλλου ένα από τα διασημότερα εξαγόμενα «προϊόντα» της: Εκτός από τη Ζιζέλ Μπούντχεν, και η Αλεσάντρα Αμπρόζιο, και η Αντριάνα Λίμα, και η Ανα Μπεατρίς Μπάρρος, και η Ντανιέλα Φρέιτας, και η Σίντια Ντίκερ, και η Καμίλα Αλβες, και η Ράκελ Ζίμερμαν, και η Γιασμίν Μπρουνέτ και η Ιζαμπέλ Γκουλάρτ και πολλές ακόμη καλλονές της πα-

PIO NT

● Το μεγαλοπρεπές άγαλμα του Ιησού αγναντεύει από ψηλά το Ρίο ντε Τζανέιρο, και χιλιάδες τουρίστες το επισκέπτονται καθημερινά για να θαυμάσουν τη θέα και να φωτογραφηθούν.

SHUTTERSTOCK

TE TZANEÏPO

σαρέλας έλκουν την καταγωγή τους από τη Βραζιλία. Και, όσο και αν σε μια τόσο μεγάλη χώρα, ο λαός της οποίας είναι μείγμα πολλών διαφορετικών φυλών, δεν μπορείς να μιλάς για κοινά χαρακτηριστικά, το είδος των αφεγμωδιστών γυναικών για τις οποίες φημίζεται η Βραζιλία το συναντάς καθημερινά και στις διασημότερες παραλίες της, την Κοπακαμπάνα και την Ιπανέμα – που και οι δύο βρίσκονται στο Ρίο. Αυτή είναι η εικόνα που σου έρχεται αμέσως στο μυαλό όταν ακούς για τη βραζιλιάνικη μεγαλούπολη: παραλίες με παχιά άμμο και μεγάλα κύματα, γυναίκες με τολμηρά μαγιό και άνδρες με γραμμωμένα σώματα (γιατί υπάρχουν και αυτοί!). Όπως, βεβαίως, και η εικόνα του τεράστιου Χριστού Λυτρωτή. Του επιβλητικού (ύψους 38 μέτρων) αγάλματος του γάλλου γλύπτη Πολ Λαντοβόκι και του βραζιλιάνου αρχιτέκτονα Ετορ ντα Σίλβα Κόστα, που τοποθετημένο στον λόφο Κορκοβάντο ατενίζει από ψηλά την... αμαρτωλή πόλη. Υπό το βλέμμα του Ιησού λοιπόν στήνεται καθημερινά στις παραλίες αυτό το τεράστιο πάρτι για το οποίο είναι διάσημο το Ρίο. Ένα αυτοσχέδιο πάρτι στο οποίο συμμετέχουν ντόπιοι αλλά και τουρίστες από όλον τον κόσμο, με μουσικές, χορούς, αθλοπαιδιές και διαγωνισμούς – την ίδια, βεβαίως, στιγμή, παρά θιν' αλός στήνουν το δικό τους πάρτι και τα κλεφτρόνια και οι πορτοφολάδες που βγαίνουν από τις φαβέλες (τις επικίνδυνες φτωχογειτονιές) και σαρώνουν, οπότε τα μάτια σας δεκατέσσερα!

Μια πόλη γεμάτη αξιοθέατα

Όμως, Ρίο ντε Τζανέιρο δεν είναι μόνο φλερτ, χορός και παιχνίδια στην άμμο. Είναι και ο λόφος Pão de Açúcar (δηλαδή «κώνος ζάχαρης») με τα δύο τελεφερίκ του: Το πρώτο οδηγεί από την Κόκκινη Παραλία στον γειτονικό λόφο Urca και το δεύτερο από τον Urca στην κορυφή του Pão de Açúcar με την εντυπωσιακή θέα. Ρίο είναι η πολύχρωμη Escadaria Selaron, μια σκάλα καλυμμένη με πλακάκια, ψηφιδωτά και καθρέφτες. Είναι οι καταπράσινοι Βοτανικοί Κήποι, η γειτονία της Σάντα Τερέζα με τα παλιά αρχοντικά και η ακριβή συνοικία της Λεμπλόν, ο μοντέρνος και επιβλητικός καθεδρικός ναός, εμπνευσμένος από τις πυραμίδες των

1 Το σαμπαδρόμιο (επάνω), όπου κάθε χρόνο γίνεται η παρέλαση του περίφημου Καρναβαλιού του Ρίο. 2, 3. Η Αλεσάντρα Αμπρόζιο (αριστερά) φωτογραφημένη σε παραλία της πόλης και η Ζιζέλ Μπούντχεν (δεξιά) απαστράπτουσα στην τελετή έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων του Ρίο το 2016. 4. Το ιστορικό Teatro Municipal (επάνω δεξιά) όπου έχουν δοθεί σημαντικές παραστάσεις όπερας. 5. Το φουτουριστικό «Μουσείο τού αύριο» (κάτω), έργο του Σαντιάγκο Καλατράβα.

Μάγια, έργο του Εντγκάρ ντε Ολιβέιρα ντα Φονσέκα, το Teatro Municipal που φιλοξενεί και παραστάσεις όπερας, το Σαμπαδρόμιο όπου γίνεται η μεγάλη παρέλαση του καρναβαλιού, το Στάδιο Μαρακανά, το φουτουριστικό «Μουσείο τού αύριο», έργο του Σαντιάγκο Καλατράβα, το Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Νιτερόι, έργο του Οσκαρ Νιμάγερ... Ρίο ντε Τζανέιρο ήταν και το Paço de São Cristóvão όπου στεγαζόταν το Εθνικό Μουσείο και που κήκε σχεδόν ολοσχερώς το 2018: Το 92% από τα 20 εκατ. καταγεγραμμένα αντικείμενα της συλλογής του έγινε στάχτη, μαζί και τα πρώτα απολιθώματα που είχαν βρεθεί στη Βραζιλία. Πρόκειται για μία από τις μεγαλύτερες τραγωδίες στη νεότερη ιστορία της χώρας.

Η άλλη όψη των πραγμάτων

Πόλη-υπερπαραγωγή! Έχει πράγματι πολλή λάμψη και πολλή ομορφιά το Ρίο ντε Τζανέιρο, γι' αυτό και αξίζει με το παραπάνω να τολμήσουμε το τόσο μακρινό για εμάς ταξίδι. Έχει όμως και μια πολύ σκοτεινή πλευρά, όπως και όλη

η Βραζιλία, την οποία δεν πρέπει να παραβλέψουμε, όσο και αν εμείς στις περιπλανήσεις μας εστιάζουμε στην ομορφιά του κάθε τόπου. Αν λοιπόν σήμερα, Κυριακή 8 Μαρτίου 2020, γιορτάζουμε την Ημέρα της Γυναίκας θαυμάζοντας τις ομορφιές του Ρίο αλλά και τις εκ Βραζιλίας καλλονές που φωτογραφίζονται στις παραλίες του και κάνουν πασαρέλα για τους μεγάλους οίκους μόδας, δεν μπορούμε να μη στρέψουμε το βλέμμα και στις άλλες συμπατριώτισσές τους, εκείνες που υποφέρουν σε έναν κόσμο διακρίσεων, ανισότητας και βίας: Σύμφωνα με τα Ηνωμένα Έθνη, η Βραζιλία έχει εξαιρετικά υψηλό ποσοστό γυναικοκτονιών. Πρόσφατα η Διαμερικανική Επιτροπή για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (IACHR) ζήτησε να γίνουν περισσότερα από την κυβέρνηση της χώρας για την πρόληψη, την καταγγελία και την πάταξη τέτοιων εγκλημάτων. Χρειάζεται, ως φαίνεται, πολλή δουλειά ακόμη ώστε το (κάθε) κορίτσι της Ιπανέμα να μπορεί να απολαμβάνει τα νιάτα του, τη ζωή του, ελεύθερο, χωρίς να απειλείται και χωρίς να φοβάται.